

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: V. J., zast. Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Mikulášské nám. 487/11, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2022, čj. PK-DSH/5674/22, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2023, čj. 16 A 24/2022-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Janči, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobce (dále „stěžovatel“) přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[2] Magistrát města Plzně (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 5. 2022, čj. MMP/157899/22, uznal stěžovatele vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť stěžovatel v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona řídil pod vlivem alkoholu. Za tento přestupek mu uložil pokutu ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu na 3 500 Kč. Ve zbylém rozsahu jej potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel u Krajského soudu v Plzni žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že pro projednávanou věc není podstatné, zda bylo stěžovateli za přestupek zapsáno 7 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Stěžovateli byly provedeny tři dechové zkoušky v hodnotách 0,53, 0,59 a 0,57 promile. Žalovaný však nemohl vycházet z nejpříznivějšího měření. Toto měření totiž nesplňovalo požadavek méně jak 10 % rozdílu hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou podle Metodiky měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu. První zkouška proto není relevantní. Tento požadavek byl splněn mezi druhou a třetí dechovou zkouškou. Žalovaný proto vyšel z hodnoty třetí dechové zkoušky, neboť ta byla pro stěžovatele příznivější. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 170/2012-24, dospěl k závěru, že metodika sice nepředstavuje právně závazný pokyn, má však význam pro posouzení věrohodnosti měření. Postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný. Použití výsledku třetí dechové zkoušky proto bylo správné. Pro právní kvalifikaci protiprávního jednání podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je nadto nerozhodné, zda hodnota alkoholu v krvi byla nižší než 0,3 promile, jak tvrdí stěžovatel, nebo zda činila 0,33 promile dle měření. Toto ustanovení se totiž o výši hodnoty alkoholu v krvi nezmiňuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] **Stěžovatel** uvedl, že se neztotožňuje s napadeným rozsudkem a že odkazuje na svá tvrzení uvedená v opravných prostředcích. Namítá, že metodika nepředstavuje obecně závazný předpis. Není známa účastníkům silničního provozu. Její použití je proto nepředvídatelné. První dechová zkouška, která byla provedena časově nejbližší jízdě, byla pro stěžovatele nejpříznivější. Správní orgán z ní proto měl vyjít. Postup správního orgánu, který podle metodiky výsledky tří dechových zkoušek dále vyhodnocoval, je bezpředmětný, neboť je vůči stěžovateli nepředvídatelný. Každý účastník silničního provozu musí být schopen očekávat, jaké následky bude mít výsledek dechové zkoušky, který mu byl předveden ihned po provedení zkoušky. V opačném případě by musel být předem poučen o způsobu či procesu vyhodnocení zkoušek a měl by mít možnost vznášet na místě námitky či připomínky k postupu měření, jeho výsledkům a jejich vyhodnocení. Stěžovatel byl seznámen až s celkovým výsledkem a teprve zpětně s postupem, který k dosažení výsledku vedl. To odporuje základním právním zásadám. V případě hraničních hodnot a nejasností nastalých v průběhu měření či vyhodnocení je třeba použít zásadu *in dubio mitius*. Skutečná hladina alkoholu v dechu stěžovatele nebyla prokázána. Naopak došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci.

[6] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka, podle které měl být stěžovatel poučen o způsobu vyhodnocení dechových zkoušek, nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Nadto není důvodná. Poučovací povinnosti o způsobu vyhodnocení výsledků dechových zkoušek totiž z právních předpisů nevyplývá. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přípustná.

[8] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[9] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu, nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, nebo jde-li o námitky nové, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl, je kasační argumentace nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě) nenamítal, že metodika nepředstavuje obecně závazný předpis, že není známa účastníkům silničního provozu a že její použití je nepředvídatelné. Toliko při jednání před krajským soudem dne 25. 5. 2023 zmínil, že metodika je jako podzákonný právní předpis orientační a že její ukotvení v právním řádu je diskutabilní. Nesporoval však nijak konkrétně závaznost a předvídatelnost metodiky. K těmto tvrzením vzneseným při jednání by navíc nešlo přihlídnout, neboť je stěžovatel uplatnil až po uplynutí žalobní lhůty (rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 14. 7. 2022 - § 72 odst. 1 s. ř. s.). Nenamítal ani, že je postup správního orgánu nepředvídatelný, pokud ten vyhodnocoval podle metodiky výsledky tří dechových zkoušek, že účastník silničního provozu musí být schopen očekávat, jaké následky bude mít výsledek dechové zkoušky, že v opačném případě musí být předem poučen o způsobu či procesu vyhodnocení zkoušek a že musí mít možnost vznášet námitky či připomínky k postupu měření, jeho výsledkům a jejich vyhodnocení. Rovněž nenamítal, že byl v rozporu se základními právními zásadami seznámen až s celkovým výsledkem zkoušky a teprve zpětně s postupem vedoucím k výsledku.

[11] Protože stěžovatel výše uvedené námitky neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl, jsou tyto námitky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[12] Námitka, podle které měl správní orgán vyjít z první dechové zkoušky, neboť ta byla provedena časově nejbližší jízdě a zároveň její výsledek byl s ohledem na zásadu *in dubio mitius* pro stěžovatele nejpříznivější, a námitka, dle které skutečná hladina alkoholu v dechu nebyla prokázána, pak dostatečně nereagují na rozhodovací důvody krajského soudu.

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku (blíže viz rekapitulaci v bodě [4] výše) uvedl, že žalovaný nemohl vyjít z prvního a nejpříznivějšího měření, neboť to nesplňovalo požadavek méně jak 10 % rozdílu hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou podle metodiky. Tento požadavek byl splněn až mezi druhou a třetí dechovou zkouškou. Žalovaný proto podle krajského soudu vyšel správně v souladu s metodikou z hodnoty třetí dechové zkoušky, neboť ta byla pro stěžovatele příznivější. Zároveň zdůraznil, že pro

skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není výše hodnoty alkoholu podstatná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti na tyto konkrétní závěry krajského soudu relevantně nereaguje. Nenamítá, proč je pro skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu výše hodnoty alkoholu podstatná. To je přitom stěžejní. Pokud totiž není podle krajského soudu konkrétní výše hodnoty alkoholu podstatná, pak není rozhodné, zda měly správní orgány vyjít z výsledku prvního, druhého nebo třetího měření. Všechny výsledky měření totiž poukázaly na přítomnost alkoholu v krvi. Tento závěr však stěžovatel nijak nespornuje. Zároveň nijak konkrétně nezpochybňuje závěr krajského soudu, podle kterého správní orgány správně vyšly z výsledku třetího měření. Nespornuje totiž to, že první měření nebylo podle krajského soudu relevantní s ohledem na nenaplnění požadavku metodiky. Tvzení, podle kterého první měření bylo provedeno nejbližší jízdě, přičemž jeho výsledek je pro stěžovatele nejprůzračnější, dostatečnou reakcí na konkrétní závěry krajského soudu nepředstavuje. Stěžovatel totiž netvrdí, proč by mělo první měření splňovat požadavek 10 % rozdílu hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou, a proč tedy měly správní orgány vyjít z výsledku právě prvního měření. Stěžovatel v kasační stížnosti ani konkrétně nenamítá, proč výsledek třetího měření neprokazuje skutečnou hladinu alkoholu v dechu a jaké nejasnosti v průběhu měření měly nastat. Tvzení, že skutečná hladina alkoholu nebyla zjištěna, se proto míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[15] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační argumentace stěžovatele uvedená v bodě [12] výše nijak nereaguje na konkrétní závěry krajského soudu. Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat správností závěrů krajského soudu, musel by je stěžovatel relevantně zpochybnit. To se však nestalo. Úkolem Nejvyššího správního soudu není kasační argumentaci za stěžovatele domýšlet. Kasační námitky jsou proto nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že zcela obecný odkaz stěžovatele na tvrzení uvedená v opravných prostředcích nepředstavuje dostatečně konkrétně formulovaný kasační bod podle § 106 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Blíže se jím proto nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů proto odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[19] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že stěžovateli vrací soudní poplatek ve

pokračování

výši 5 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 48).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. září 2024

Petr Mikeš
předseda senátu